

lignende, kan man spare en Del af Hjælpekasseudgifterne. Alligevel har Summerne været større i de to foregaaende Aar end det nu foreslaaede. Og de to foregaaende Aar giver sikkert ikke det rigtige Billede af Forholdene. Det undrer mig, at man ikke har foretaget Stikprøver hos Hjælpekasserne, saaledes som man vistnok gjorde, da der var Tale om Udarbejdelse af Lovforslaget om Aldersrente. Hvis man havde forespurgt Hjælpekasserne i de forskellige Kommuner om, hvorledes deres Udgifter i indeværende Finansaar vilde komme til at ligge, tror jeg, at man vilde have faaet at vide, at der ikke vil blive Tale om 600 000 Kr. som i Fjor eller 700 000 Kr. som i Forfjor, men om et langt, langt større Beløb. Jeg bygger dette paa den Nedgang i Arbejdslønnen, der allerede har været, og den store Arbejdsløshed, som ganske vist er blevet dækket en Del gennem Arbejdsløshedsforsikring. Og selv naar en Familie-fader igen er i Stand til at tjene Penge, mangler der saa meget i Hjemmet, at det er yderst nødvendigt, at der fortsættes med Hjælp gennem Hjælpekassen, naar Arbejdsløsheds-kassen holder op. Udgifterne i Aar vil derfor blive overordentlig store i Forhold til de foregaaende Aar. Den Arbejdsløshedsperiode, vi nu gennemgaar, og de øvrige Vanskeligheder indenfor Arbejderverdenen er jo i sig selv egnet til, om jeg saa maa sige, at ribbe Arbejderhjemmene fuldstændig for Beklædning og mange andre Ting, der er nødvendige.

Der er ingen Tvivl om, at har der nogen Sinds været Brug for Hjælpekasserne til at bøde paa de Ulykker, som de sociale Forhold fører med sig, er det Tilfældet i det kommende Aar. Og det vil ikke mindst blive nødvendigt af Hensyn til den, om jeg saa maa sige, noget ejendommelige Fortolkning, som fra Regeringens Side er blevet fremsat af Loven om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa; men enhver kan sige sig selv, at naar man pludselig afskærer meget store Dele af Arbejderbefolkningen fra en Understøttelse, som de i større eller mindre Grad har ventet vedblivende at kunne nyde, ødelægges man disse Arbejderhjem, og der skal meget til at bygge dem op igen. Hjælpekasserne maa her yde deres store Bidrag, hvis de overhovedet skal have nogen Betydning. Den højtærede Minister har jo ogsaa i sit nye Lovforslag om Aldersrenten indført en Bestemmelse om, at Hjælpekasserne kan yde ekstraordinær Understøttelse til de alderdomsunderstøttede, hvad der er forbudt i den nuværende Hjælpe-

kasselov. Ministeren har sagt: i nogle Tilfælde eller maaske i særlig vanskelige Tilfælde, men hvor meget eller hvor lidt man lægger ind i denne Bestemmelse i Aldersrenteloven, eet er givet, at det maa medføre Udgifter for Hjælpekasserne. Naar alt dette tages i Betragtning, maa enhver kunne forstaa, at 500 000 Kr. eller 17 Ø. pr. Indbygger som Statens Tilskud ikke vil forslaa ret meget. Jeg har undersøgt, hvorledes Forholdene vil stille sig i den By, hvor jeg hører hjemme, i Nakskov. Vi vil der foreløbig kunne forvente 2 000 Kr. om Aaret. Vor Hjælpekasse har vistnok i Aar haft en Udgift paa 60 000 Kr., og efter den nugældende Lov har vi da Ret til at kræve 20 000 Kr. af Staten. Nu kommer man og lægger nye Opgaver paa Hjælpekassebestyrelsens Skuldre derhjemme, man siger: I skal røgte det Hverv, og I skal røgte det Hverv, og de Kaar, I i Fremtiden kommer til at arbejde under, bliver langt vanskeligere, end de har været de sidste Aar. Men samtidig siger man til dem: De 20 000 Kr. i Statstilskud fandt vi var rimeligt i de Aar, der er gaaet, men i det kommende Aar, under de vanskelige Forhold, yder vi jer kun 2 000 Kr., se nu at komme ud af det med det. Jeg tror, at Hjælpekasserne overalt i Landet vil blive meget bedrøvede ved at se, at det er dette, de skal arbejde efter i Fremtiden. Det forekommer mig heller ikke, at man fra Lovgivningsmagts og Regeringens Side gør ret i at give Love, der foregøgler Befolkningen, at der er Midler til at komme Befolkningen til Hjælp med, naar den kommer i Trang, men som i Virkeligheden sætter en Bom for, at disse Midler kan komme til Udbetaling. Naar man gennem Hjælpekasserne stiller i Udsigt, at de gamle kan faa deres Understøttelse forøget, hvis de maatte mangle, og naar man gennem Arbejdsløshedsloven stiller Familierne saa ringe, at der maa Hjælp til ved Siden af, og man saa standser Arbejdsløshedsunderstøttelsen, saa henviser man faktisk de trængende — da det ikke kan være Meningen, at de skal sulte ihjel — til den eneste Kilde, de virkelig kan øse denne Hjælp af under vanskelige Forhold. Men samtidig siger Staten: Vi sætter en Stopper for, at I overhovedet kan faa Penge at udbetale. Jeg synes, det er moralsk ganske forkasteligt, baade set fra Rigsdagens og Regeringens Side, at lovgive paa denne Maade, og jeg maa meget indtrængende anmode om, at denne Sag faar en grundig Behandling i et Udvalg, at vi saa vidt muligt søger at føre Lovforslaget tilbage til den Ordlyd, som den nugældende Lov